

Οικογενειακή, ή δημογραφική πολιτική; Και τα δυο!

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Επιχειρήματα

<https://epopteia.gr/4374/borei-na-antimetopistei-taftochrona-to-dimografiko-provlima-ki-ekeino-tis-ftoche-ias-nai-borei/>

Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος μάντης, για να προβλέψει την εξέλιξη των πληθυσμιακών μετασχηματισμών στην υφήλιο. Η γηρασμένη και διαρκώς συρρικνούμενη Δύση των προγαστόρων και της ατεκνίας, υφίσταται (και θα συνεχίσει να υφίσταται όλο και περισσότερο, μέχρι καταρρεύσεως) τις πιέσεις εκατομμυρίων καταπιεσμένων μεταναστών, προερχομένων από τις περιοχές που καταγράφουν εκρηκτική πληθυσμιακή αύξηση και εκτεταμένη φτώχεια. Είναι απολύτως βέβαιο ότι δεν θα αντέξει, απλώς δεν γνωρίζουμε το πότε θα καταρρεύσει, κι αν αυτό γίνει με μαζική μετανάστευση, ή αν η αλλοίωση των δυτικών κοινωνιών θα επέλθει σταδιακά, «ανεπαισθήτως, πως»...

Ως τότε, και με συνείδηση ότι η μοίρα της Δύσεως είναι προδιαγεγραμμένη αν δεν υπάρξει άμεση και συντονισμένη δράση (κάτι που ουδαμώς διακρίνεται στον ορίζοντα...), οφείλουν οι κυβερνήσεις των δυτικών χωρών να ακολουθούν πολιτικές που στηρίζουν την οικογένεια (δηλ. να θεραπεύουν το δημογραφικό πρόβλημα) και παράλληλα να μεριμνούν ώστε τα χαμηλότερα οικονομικά στρώματα της κοινωνίας να έχουν πραγματικές δυνατότητες κοινωνικής κινητικότητας.

Αυτό άλλωστε αποτελεί μέρος του σκληρού πυρήνα του θεσμικού μας οικοδομήματος, καθώς το Σύνταγμα (21§1) χαρακτηρίζει την Οικογένεια ως «θεμέλιο της συντήρησης και της προαγωγής του Έθνους» ενώ ταυτόχρονα «ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία τελούν υπό την προστασία του Κράτους». Στην πραγματικότητα συμβαίνουν τα ακριβώς αντίθετα: Η οικογένεια ως κοινωνική μονάδα βρίσκεται σε διαρκή συρρίκνωση, οι γυναικοκτονίες εξελίσσονται σε μάλιστα και δημιουργούν αθεράπευτα ψυχικά τραύματα στα υπόλοιπα μέλη αυτών των

οικογενειών, ενώ η κρατική πολιτική μέριμνας είναι θαρραλέα, μεν, αλλά αποσπασματική και, σε πολλές περιπτώσεις, αλληλοαναιρούμενη.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες διεξάγεται αυτό τον καιρό μια έντονη συζήτηση στο εσωτερικού του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, εξ αφορμής μιας παλαιότερης πρότασης του πρώην υποψήφιου προέδρου της χώρας, Μιτ Ρόμνεϊ. Η συζήτηση μας αφορά. Ο Ρόμνεϊ προτείνει την αντικατάσταση μιας πλειάδας νομοθετικών ρυθμίσεων, με μια απλή: Για κάθε παιδί που γεννιέται, η οικογένεια θα λαμβάνει 4.200 δολάρια ετησίως ως τα πέντε του χρόνια και 3.000 ετησίως από τα 6 έως τα 17 του χρόνια. Πρόκειται για θαρραλέα στήριξη που δίνει κίνητρο για αύξηση των παιδιών κι αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος και της γήρανσης του πληθυσμού.

Επειδή, όμως, στον αξιακό κώδικα των Συντηρητικών, η κοινωνική κινητικότητα είναι εξίσου σημαντική με το θεσμό της οικογένειας, ο Ρόμνεϊ προτείνει την θέσπιση της σημαντικής αυτής ενίσχυσης, ειδικά για τις οικογένειες που έχουν εισοδήματα από εργασία τουλάχιστον 10.000 δολαρίων κατά το προηγούμενο της επιδότησης έτος.

Έτσι περιορίζεται η δυνατότητα να ζει μια οικογένεια μόνο από τα επιδόματα, με ένα πολύ χαμηλό βιοτικό επίπεδο, προκειμένου κάποιοι γονείς να μην αναζητούν εργασία.

Σε μας, τη γερασμένη Ευρώπη, κι ειδικά στην Ελλάδα, δηλαδή το σταυροδρόμι τριών ηπείρων, πότε θα ανοίξει μια τέτοια συζήτηση; Όταν τελειώσουν τα δημοσιεύματα και τα ρεπορτάζ για την Πισπιρίγκου;

Δια.Σ.